

Часть втора.

I.

Бѣла-Черква.

Приключението на връхъ светого Андрея растръси въ основи мирното съществуване на Бѣла-Черква. Откриването личността на Бойча порази малко и голѣмо, а изравянето труповетѣ на двамата турци докара въ ужасъ градеца. То бѣше, наистина, зловѣщо събитие. Остави дѣто се разбуди подозрителността на турската власть, ами и околното турско население закипѣ — за отмъщение. И, като чакаше деньтъ да коли изъ купъ, за сега се настървяваше въ кървави злодѣйства. По кхрища и по друмища западахъ още повече български лешови и съобщенията на едно мѣсто съ друго станахъ крайно опасни. Всѣки день смущавахъ Бѣла-Черква слухове за кланѣ по Коледа. Паниката, особенно между женитѣ, растѣше. Всѣкоѣ бѣше гузень. Родолюбивитѣ изявления се спотаихъ; въодушвлението се испари. Още на Андреевъ день полицията затвори Соколова, нераздѣлния Бойчовъ другаръ; затвори дѣда Стояна воденчарьтъ като съучастникъ; подири дякона Викентия, но той исчезна. Общината отъ своя страна, вопрѣки настоятелството, побърза да изгони изъ училището Рада, като любовница на опасния человекъ, а Михалаки Алафрангата прѣдложи да се затвори врѣменно и мъжкото училище, за да „произвѣтрѣ“. Задържахъ единъ Мередвенджиева — колкото за малкитѣ дѣца. Всички, що се познавахъ малко или много съ Бойча, стояхъ на тръне. Комитетътъ се унищожи самъ по себе си. Единъ Ярославъ